

GRATIS
CD

POSTER: SOCIAL DISTORTION & SILVERSTEIN

GOGOL BORDELLO

AGAINST ME!
STILL REMAINS
BAD RELIGION
THE USED

PETER PAN SPEEDROCK

AIDEN
MUNICIPAL WASTE
GOREFEST
THE RED CHORD

paramore

nr 39 |
Aug-Sep -07 |

www.upmagazine.nl €3,95

FAR FROM FINISHED » CLAWFINGER » DARKEST HOUR » EVERGREEN TERRACE » CHUCK RAGAN » 108 » DIE HAPPY »
MINUS THE BEAR » BEDOUIN SOUNDCLASH » THE LIVING END » COLISEUM

BAD RELIGION

Een nieuw album van Bad Religion is meestal een hoogtepunt voor de liefhebbers. Van de band die klassieke albums als 'Suffer', 'No Control' en 'Against The Grain' maakte, wordt altijd iets indrukwekkends verwacht. 'New Maps Of Hell' heet het nieuwe werk van de punkrockveteranen. Brett Gurewitz -gitarist, tekstschrijver en bovendien oprichter van Epitaph Records - legt uit hoe het veertiende studioalbum van een der meest invloedrijke en toonaangevende punkrockbands tot stand kwam.

"We zijn eigenlijk begonnen zoals we dat altijd al deden bij een nieuw album. Onze zanger Greg Graffin begint muziek te schrijven in zijn huis in New York en ik doe hetzelfde in mijn huis in de heuvels van Californië. Telkens als één van ons tweeën iets af heeft sturen we het naar elkaar op." Het schrijven van 'New Maps Of Hell' was geen gemakkelijke opgave voor Brett. "De verwachtingen zijn altijd hoog als er een nieuw Bad Religion-album moet komen. Ik vind het steeds moeilijker om met die druk om te gaan en kampte dan ook met een groot writer's block. Toen Greg zijn teksten al helemaal af had, was ik nog niet eens halverwege. De meeste van mijn teksten heb ik echt op het laatste moment geschreven. Daardoor hebben ze wel een zekere urgentie meegekregen denk ik."

De nieuwe plaat sluit een periode af voor Bad Religion. "Voor mijn gevoel zijn er tot nu toe vier periodes in het bestaan van Bad Religion geweest. Elke periode bestaat uit verschillende hoofdstukken. Je hebt natuurlijk de beginperiode. Die begon voor mij in 1981, toen we onze eerste EP uitbrachten en eindigden met ons tweede album 'Into the Unknown'. In de tweede periode werd de Bad Religion-stijl pas echt uitgevonden, met albums als 'No Control' en 'Against The Grain'. De derde periode is de Atlantic-periode." Brett doelt daarmee op de vier albums die de band uitbracht bij major label Atlantic Records. Een periode waarin Brett, met uitzondering van het eerste Atlantic-album 'Stranger Than Fiction' uit 1994, geen deel uitmaakte van Bad Religion. Hij had het te druk met zijn platenlabel, vooral omdat The Offspring in die tijd erg groot aan het worden was. Toch speelde er meer. Mr. Brett, zoals zijn bijnaam luidt, was het niet eens met de koers die band voer. Net als veel fans zag hij de overgang naar Atlantic als een sell-out. In 2002 wordt hij herenigd met zijn bandmates en is Bad Religion

terug op het oude nest: Epitaph. Door deze reünie kreeg de band zijn oude geluid terug, vonden veel fans. De terugkeer van Mr. Brett was de redding van Bad Religion. "Vanaf toen ben ik de helft van de nummers weer gaan schrijven. 'New Maps Of Hell' is voor mij het derde en laatste hoofdstuk van deze vierde periode. Samen met 'The Process Of Belief' en 'The Empire Strikes First' voelt het als een soort drieluik is nu compleet."

Godvrezende cowboys

Waar 'The Empire Strikes First' één grote aanklacht tegen het Amerika van George W. Bush was, heeft de nieuwe plaat een meer diverse onderwerpskeuze. "Al gaat 'New Dark Ages', een van mijn favoriete nummers van de nieuwe plaat, in zekere zin ook over Bush. Het nummer gaat over het anti-intellectuele klimaat dat er heerst in Amerika. Het land wordt geleid door godvrezende, rechtse cowboys. Bush is daar de verspersoonlijking van; hij is de grootste cowboy van allemaal." Er zijn nog een paar nummers van het nieuwe album waarbij Brett enige uitleg wil geven. "We hebben gemerkt dat veel mensen 'Field Of Mars' verkeerd begrijpen. Het is een nummer tegen oorlog, dat niet gaat over de planeet Mars, maar over onze eigen aarde. De mensheid moet zich eens gaan realiseren dat we één groep zijn. Alleen op die manier kunnen we overleven."

Afsluiter 'Heroes And Martyrs' gaat over goed en fout in oorlogen. "In elke oorlog zien beide kampen zichzelf als de goede kant. Als een Amerikaanse soldaat omkomt aan het front in Irak is hij een oorlogsheld. Als een zelfmoordenaar zichzelf opblaast is hij een martelaar. Twee woorden, die eigenlijk hetzelfde betekenen. Het ligt er maar net aan waar je geboren bent. Voor ons Amerikanen is de zelfmoordenaar een terrorist en voor hen zijn de Amerikanen de bezetters van hun land."

Dat 'New Maps Of Hell' een beter album is geworden dan zijn voorganger 'The Empire Strikes First' durft Brett niet te zeggen. "Het is wel duidelijk een ander soort album. De nummers zijn agressiever. Het opnameproces was deze keer ook anders. We wilden een ouderwets spontane plaat maken. We hebben opzettelijk niet alles tien keer opnieuw ingespeeld tot het technisch perfect was. Nee, we wilden het gewoon één keer spelen met het juiste gevoel. We hebben bewust niet tot in detail over elk geluidje nagedacht. Hierdoor is het een oprecht album geworden. We hebben tot dusver alleen positieve reacties gekregen."

Je zou zeggen dat iemand als Brett zich na zoveel jaren in de platenindustrie geen zorgen meer maakt over recensies, maar niets is minder waar. "Tijdens het schrijven en opnemen denk ik daar niet aan, maar zodra de plaat gedrukt is en verspreid wordt ga ik me zorgen maken. Dat is eigenlijk altijd zo geweest. Bij alle belangrijke platen die op Epitaph zijn uitgekomen was ik altijd zenuwachtig voor de reacties, niet alleen bij die van Bad Religion."

Foto: Sean Murphy

Muziekverslaving

Bad Religion is eigenhandig verantwoordelijk voor het typische punkrock-geluid van de Amerikaanse westkust en heeft daarmee geschiedenis geschreven. Toch denken de heren nog lang niet aan stoppen. "Ik zou niet eens kunnen stoppen. Als je het hebt over dingen die we met Bad Religion nog willen bereiken is het antwoord simpel: we willen nummers blijven uitbrengen. Ik hou er van om muziek te maken, het is een deel van mijn persoonlijkheid. Ik kan letterlijk niet zonder. Sommige mensen zijn verslaafd aan een bepaalde sport, ik ben verslaafd aan muziek maken. Ik vind het geweldig om een album op te nemen en ik vind het nog altijd geweldig om iets nieuws te creëren. Ik zou doodgaan als ik geen nummers meer kon schrijven. Ik meen het serieus: als ik geen muziek meer zou kunnen maken, heeft het leven voor mij geen zin meer."

Muziek schrijven mag dan zijn leven zijn, optreden doet de 45-jarige vader van twee kinderen niet meer. "Dat valt niet te combineren met het leiden van een internationaal platenlabel als Epitaph. Soms vind ik dat wel jammer. De jongens zijn nu mee op de Warped Tour bijvoorbeeld. Een hele zomer lang elke avond op een andere plek spelen, rondhangen met andere bands en nieuwe mensen ontmoeten. Ik heb er simpelweg de tijd niet voor." Naast gitarist, tekstschrijver en platenbaas is Brett ook nog producer. Zo produceerde hij albums van Rancid, Matchbook Romance, Pennywise en NOFX. Het nieuwe Bad Religion-album produceerde hij samen met Joe Barresi, die eerder samenwerkte met Tool en Queens Of The Stone Age.

Veel nieuwe nummers zal Bad Religion tijdens optredens niet spelen. "We moeten onszelf niet voor de gek houden. De meeste mensen komen toch voor onze klassiekers." De band speelt zijn oude nummers dan ook graag. "Daar zijn we groot mee geworden. Die nummers hebben ons zoveel goeds gebracht. We kunnen optreden waar we willen en met wie we willen. We hoeven ons nergens meer zorgen over te maken. Behalve dan over het schrijven van nieuw materiaal", lacht Brett. Dat is het enige wat hij als een last ervaart. "We moeten simpelweg aan een bepaald verwachtingspatroon voldoen. Gregg heeft daar minder last van dan ik. Gelukkig zijn de reacties overwegend positief en kan ik met een gerust hart zeggen dat 'New Maps Of Hell' niet onderdoet voor ons oudere werk".

"DE OLD SCHOOL PUNKERS MOETEN MAAR EENS INZIEN DAT PUNKROCK MAINSTREAM IS GEWORDEN"

Overzichtelijke punk

De oprichter en eigenaar van Epitaph weet niet zo goed wat hij met de vraag over de huidige punkrockscene aanmoet. Hij kiest zijn woorden zorgvuldiger dan bij andere antwoorden. "Vroeger was de punkscene een stuk kleiner. Je kende iedereen. Als je op straat een punker tegankwam, dan kende je die. En als je hem niet kende ging je er naar toe om er achter te komen wie hij was. Het was overzichtelijk. Punkrock is nu mainstream geworden. Het is voor iedereen. Bands als AFI en Green Day zijn nu net zo groot als Bon Jovi en Mötley Crüe in de tijd toen ik jong was. Dat wil niet zeggen dat ik iets tegen AFI of Green Day heb, laat dat duidelijk zijn. Ik gun ze het succes van harte, maar alles is wel veranderd. De old school punkers kunnen er over blijven zeuren, maar ze moeten het maar eens inzien: punkrock is mainstream geworden." En eerlijk is eerlijk, daar heeft Epitaph natuurlijk aan bijgedragen. Het label bracht cd's uit van punkrock-grootheden als Pennywise en NOFX, maar heeft ook jongere bands als Motion City Soundtrack en I Am Ghost onder contract staan. ANTI, een sublabel van Epitaph, concentreert zich op een ander soort muziek en heeft artiesten als Tom Waits en Nick Cave in zijn stal. "Ik begon het label puur om onze eigen platen te kunnen verkopen. Dat het zo groot zou worden had ik nooit kunnen bedenken. Zo'n 25 jaar geleden moest ik duizend euro lenen van mijn vader om een plaat op te kunnen nemen en nu zit ik hier in een luxe kantoor in Hollywood", besluit de directeur tevreden.

Tim Veerwater

Discografie studioalbums

- 1982 'How Could Hell Be Any Worse?' (Epitaph)
- 1983 'Into The Unknown' (Epitaph)
- 1988 'Suffer' (Epitaph)
- 1989 'No Control' (Epitaph)
- 1990 'Against The Grain' (Epitaph)
- 1992 'Generator' (Epitaph)
- 1993 'Recipe For Hate' (Epitaph)
- 1994 'Stranger Than Fiction' (Atlantic)
- 1996 'The Gray Race' (Atlantic)
- 1998 'No Substance' (Atlantic)
- 2000 'The New America' (Atlantic)
- 2002 'The Process Of Belief' (Epitaph)
- 2004 'The Empire Strikes First' (Epitaph)
- 2007 'New Maps Of Hell' (Epitaph)

ROCK-CONCENTRATIEKAMP

Ik loop langs een groot, met zwart zell afgedekt hek. Dof doordreunende bassen golven door me heen. Wat had ik de vorige Up ook weer beoofd? Dat ik nooit meer naar een ocofestival zou gaan? Shit, dat nie gelukt. En het regent ook nog.

Even later sta ik, met mijn zus, in een drom menschen. Een kudde. We staan in de ingang, tussen die zware hekken geklemd. Voor ons uit staat een pelotonnetje enge mannen in enge zwarte kleren. Ze fouilleren iedereen, kijken naar de kleur van de postbanden en bepalen of je door mag of niet. Waar hebben we dit nou eerder gezien?

Drank wordt in beslag genomen. Koopt maar voor veel te veel geld van dat festivalier, paardenris waar ze de alcohol grotendeels uithalen. Honger? Betaal je scheel aan halfgare bieke patat. Alles tegen de plaatselijke munteenheid, de bon. Reken voor de grap eens uit wat zo'n bakje vette meuk met alcoholarm bier je kost.

Blijkbaar ben ik de enige die het eng vind. Om me heen is iedereen in opperbeste stemming. Stevig ingedronken en ingebloed van tevoren, dan krijg je dat. Er wordt gelachen en gegebed. Hij verstoort nog even de dope in haar handtasje. Want hij wordt heel wat grondiger gefouilleerd dan zij, dat weten ze allebei. Mijn zus lacht en vraagt of ze nou wat van mij in haar tasje moet stoppen.

Ik heb er nooit aan kunnen wennen, aan die quasi-neofascistenscene die je moet doorlopen om in zo'n rock-concentratiekamp te mogen. Het is eigenlijk te gek voor woorden dat een mens zich dit vrijwillig laat welgevalen. En nog meer van de gekke is dat dit gebeurt bij ocofestivals en rockconcerten – evenementen die ooit in het teken stonden van progressieve vrijzinnigheid. Niks is nog vrij of zinnig, laat staan progressief, de mannen in het zwart controleren ons en bewaken iedere uitgang.

Dus kan ik het niet laten, iedere keer weer gooi ik mijn kont tegen de krib. De engerd in het zwart die voor me staat, grijpt me in mijn kruis en voert mij zij. Ik laat hem mijn bandje zien, pers. Niks mee te maken, mompelt hij. Befeht ist befent. "Ik ben hier om te werken, zakkenwasser, net als jij. En je staat mijn tijd te verkloten, zodat ik mijn werk niet kan doen." Opvallend is dat ze alzo meteen op de verontschuldigde tour gaan: sorry, ik volg slechts orders. Met tegenzin laat hij me gaan, ik mag het veld op.

Maar naast me is opeens grote consternatie. Mijn zus! Vier, vijf van die engersds staan om haar heen, een ervan kijkt uitermate tromfantelijk. Is mijn zus dealer, pusher, zwarthandelaarster? Is ze lid van Al Qaeda en heeft ze explosieven om haar lichaam? Ik dring me tussen die paramilitairen. Het van mee. "Ze hebben mijn vitaminepillen", schatert mijn zus. Heel langzaam druipt de tromf van het gezicht van de bewaker die een grote vondst meende te hebben gedaan. Had ik al verteld dat mijn zus een vitaminejunk is, die voor zo'n dagje festival een busje vol van die zool nodig heeft?

PEER